

dosarul nr.2ra-151/19

prima instanță: Judecătoria Edineț, sediul Central (C. Prisacari)

instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (A. Corcenco, D. Corolevschi, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

06 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Dumitru Mardari
Mariana Pitic

examinând admisibilitatea recursului declarat de Viorica Pleșcan,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Pleșcan împotriva Vioricai Pleșcan cu privire la evacuarea forțată din imobil,
acțiunea reconvențională depusă de Viorica Pleșcan împotriva lui Mihail Pleșcan cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și partajarea averii comune în devălmășie,

împotriva deciziei din 20 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți prin care s-a admis apelul declarat de către Mihail Pleșcan, s-a casat parțial hotărârea din 30 martie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central și în partea casată s-a emis o hotărâre nouă prin care acțiunea reconvențională s-a respins,

c o n s t a t ă :

La 28 august 2017, Mihail Pleșcan, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Vioricai Pleșcan cu privire la evacuarea din bunul imobil amplasat în xxxxxx, xxxxxx.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, cu pârâta Viorica Pleșcan s-au aflat în relații de căsătorie din anul 1987. În perioada căsătoriei s-au născut doi copii, xxxx, xxxxx, care au atins vârsta majoratului.

Împreună cu familia sa, au locuit în gospodăria care i-a fost dăruită de tatăl său în anul 2008, însă după desfacerea căsătoriei, dânsul a plecat din familie, trecând cu traiul în orașelul xxxxx, unde și-a format o altă familie, iar pârâta împreună cu copiii au rămas să locuiască în casa ce-i aparține cu drept de proprietate.

A notat reclamantul că deoarece fiicele sale au atins vârsta majoratului, vrea să treacă cu traiul în casa ce-i aparține, rămasă de la tatăl său, însă solicitările dânsului către pârâtă de a părăsi în mod benevol gospodăria, nu s-au soldat cu succes.

Prin urmare, a solicitat Mihail Pleșcan evacuarea forțată a Vioricai Pleșcan din gospodăria ce-i aparține cu drept de proprietate, amplasată în xxxxx, xxxxxxxx.

La 11 septembrie 2009, Viorica Pleșcan a depus cerere reconvențională împotriva lui Mihail Pleșcan, prin care a solicitat recunoașterea dreptului de

proprietate comună în devălmășie asupra averii imobiliare dobândite în timpul căsătoriei cu Mihail Pleșcan și partajarea averii proprietate comună în devălmășie.

În motivarea cererii reconvenționale, reclamanta a indicat că, după înregistrarea căsătoriei au locuit în casa părinților soțului xxxxx, xxxxxx. În anul 1991, tatăl soțului, le-a dăruit întreaga gospodărie care-i aparținea, și în care de - facto locuiau, amplasată în xxxxx, xxxxxx.

Contractul de donație a fost înregistrat pe numele lui Mihail Pleșcan, iar dreptul de proprietate al acestuia a fost înregistrat în Registrul bunurilor imobile în anul 2001. După desfacerea căsătoriei, din anul 2008 și până în prezent, dânsa locuiește în imobilul aflat în litigiu.

Astfel, explică că a locuit în această gospodărie timp de 30 de ani, iar începând cu anul 1987 și până în anul 2008 au locuit împreună cu pârâtul, perioadă în care au construit bunuri imobile în gospodăria lor, la fel, au efectuat reconstrucția și reparația celor existente și anume în perioada anilor 1993-1994 au construit o anexă la casă, în anul 1996 au săpat fântâna în ogradă, au construit șoproane și alte încăperi pentru vite, au construit sobă în casă, iar în anul 2004 s-au conectat la conducta de gaz, pentru care au achitat suma de 10 000 de lei. Toate aceste îmbunătățiri ale imobilului aflat în litigiu le-au efectuat împreună cu Mihail Pleșcan, din banii comuni.

La fel, a notat reclamanta că după desfacerea căsătoriei, singură a construit un gard cu o lungime de 26 de m, în care a investit suma de 21 000 de lei, a reparat casa de locuit (în trei odăi), iar pe parcursul anilor a locuit în bunul imobil singură a efectuat diferite reparații în gospodărie, menținându-le într-o stare satisfăcătoare.

Cu referire la prevederile art. 320 din Codul civil, reclamanta a opinat că a dobândit dreptul de proprietate în devălmășie asupra casei de locuit și asupra bunurilor imobile din curte, or, atât în perioada căsătoriei, cât și după desfacerea acesteia, dânsa prin aportul propriu, a crescut simțitor valoarea bunurilor menționate.

Urmare celor relatate, a solicitat reclamanta recunoașterea dreptul de proprietate asupra bunurilor imobile, înregistrate după Mihail Pleșcan și anume casa de locuit individuală cu suprafața de 51 de m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 72,5 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 4,2 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 18 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 9,8 m.p. și terenul aferent lor, înregistrat sub nr. cadastral xxxxx și suprafața de 0,3367 ha, amplasat în xxxx, xxxxx, totodată, a solicitat partajarea averii comune cu atribuirea 1/2 cotă-parte ideală din averea menționată supra.

Prin hotărârea din 30 martie 2018 a Judecătorei Edineț, sediul Central acțiunea depusă de Mihail Pleșcan împotriva Vioricăi Pleșcan cu privire la evacuarea forțată din imobil s-a respins ca fiind neîntemeiată.

S-a admis acțiunea reconvențională depusă de Viorica Pleșcan împotriva lui Mihail Pleșcan cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și partajarea averii comune în devălmășie.

S-au recunoscut bunurile imobile și anume: casa de locuit individuală cu suprafața de 51 de m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 72,5 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 4,2 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 18 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 9,8 m.p. și terenul aferent lor înregistrat sub nr. cadastral xxxxx și suprafața de 0,3367 ha, amplasate în xxxxx, xxxxx, estimate conform valorii cadastrale la suma totală de 31307 lei, ca fiind bunuri ce aparțin cu drept de proprietate comună în devălmășie foștilor soți Mihail Pleșcan și Viorica

Pleșcan.

S-au partajat bunurile imobile amplasate în xxxx, xxxxxx ce constituie proprietate comună în devălmășie a foștilor soți Mihail Pleșcan și Viorica Pleșcan, compusă din casa de locuit individuală cu suprafața de 51 de m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 72,5 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 4,2 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 18 m.p.; construcție accesorie cu suprafața de 9,8 m.p. și terenul aferent lor cu nr. cadastral xxxxx, suprafața de 0,3367 ha, atribuindu-se lui Mihail Pleșcan și Viorica Pleșcan, cota-parte ideală a fiecăruia în proporție de 1/2 din bunurile respective, estimate la suma de 15653,50 de lei.

La 26 aprilie 2018, Mihail Pleșcan, a depus cerere de apel împotriva hotărârii primei instanțe prin care a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a hotărârii contestate cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea inițială să fie admisă iar cea reconvențională să fie respinsă.

Prin decizia din 20 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți s-a admis apelul declarat de către Mihail Pleșcan, s-a casat parțial hotărârea din 30 martie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central în partea admiterii cererii reconvenționale depuse de Viorica Pleșcan împotriva lui Mihail Pleșcan cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și partajarea averii comune în devălmășie, și în partea casată s-a emis o hotărâre nouă prin care acțiunea reconvențională s-a respins ca fiind neîntemeiată, în rest hotărârea primei instanțe s-a menținut.

La 19 noiembrie 2018, Viorica Pleșcan a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii din 30 martie 2018 a Judecătoriei Edineț, sediul Central.

În susținerea recursului declarat recurenta a menționat că soluția instanței de apel este eronată. Astfel, concluzia instanței de apel precum că prin hotărârea din 03 februarie 2009 a Judecătoriei Edineț, rămasă irevocabilă, ar fi dobândit dreptul de proprietate împreună cu intimatul asupra bunurilor imobile litigioase în baza contractului de donație din 01 ianuarie 1991, este vădit greșită.

A notat recurenta că prin hotărârea din 03 februarie 2009 a Judecătoriei Edineț, s-a respins cerința privind evacuarea dânzei din bunul imobil litigios, însă nu s-a constatat dreptul său de proprietate asupra casei de locuit și asupra bunurilor imobile din curtea casei. Prin urmare, a opinat că prin emiterea deciziei contestate, instanța de apel îi îngrădește dreptul de proprietate, or locuind în bunul imobil menționat timp de 31 de ani, construind bunuri imobile în curtea casei, și sporind simțitor calitatea acestor bunuri, dânsa nu-și poate înregistra dreptul de proprietate în conformitate cu legea.

Prin referința depusă la 28 decembrie 2018, Mihail Pleșcan a menționat că recursul înaintat de Viorica Pleșcan, conține obiecțiile de fapt și de drept care deja au constituit obiect de studiere și verificare de către instanțele ierarhic inferioare, primind o apreciere corespunzătoare, temei din care a solicitat a fi considerat inadmisibil.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 20 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți a fost recepționată de către recurentă la 30 octombrie 2018 (f.d.158). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 19 noiembrie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios

administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurente precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurenta nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol completul

reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurenta a avut posibilitatea de a fi auzită de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentei i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzită combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Viorica Pleșcan împotriva deciziei din 20 septembrie 2018 a Curții de Apel Bălți, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Mihail Pleșcan împotriva Vioricăi Pleșcan cu privire la evacuarea forțată din imobil, și acțiunea reconvențională depusă de Viorica Pleșcan împotriva lui Mihail Pleșcan cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate și partajarea averii comune în devălmășie.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Dumitru Mardari

Mariana Pitic